

Arrest

**nr. 86 176 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. MAESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Rajbari. Sinds 1997 zou u bij de Chatra League zijn, de studentenafdeling van de Awami League. Door het aanhoudende geweld op uw college zou u besloten hebben om Bangladesh te verlaten. In juli 2002 zou u naar Cyprus gegaan zijn. U diende hier pas ergens in 2004-2005 een asielaanvraag in. Deze werd uiteindelijk geweigerd en in januari 2010 zou u teruggekeerd zijn naar Bangladesh. Ondanks uw jaren van afwezigheid zou u meteen een verantwoordelijke lokale positie voor de Awami League gekregen hebben. Politiek zou u echter totaal niet meer geïnteresseerd hebben, dus zou u deze functie niet hebben uitgeoefend. Na tien maanden was uw functie afgelopen. Voor u naar Cyprus vertrok zou u al een relatie hebben gehad

met R.M., een Hindoe meisje. Na uw terugkeer zouden jullie dit hebben verder gezet. Jullie zouden hebben willen huwen maar daar u een moslim bent en zij een Hindoe zou dit nooit doorgaan. In juli 2011 zouden jullie besloten hebben om samen weg te lopen en in Dhakka te huwen. U zou opgevangen zijn door handlangers van de vader van R.M., een machtige politicus van de Awami League. U wist te ontsnappen. Hierop zou haar vader een klacht tegen u hebben ingediend wegens ontvoering. Uw huis zou afgebrand zijn door extremistische moslims. U zou ondergedoken geleefd hebben bij een vriend. Hier zouden door een misverstand zes studenten vermoord zijn. Deze regio werd immers geplaagd door bandieten en toen de dorpelingen de studenten zagen lopen gingen ze er van uit dat het weer om bandieten ging en ze zouden hen gedood hebben. Iedereen in het dorp werd aangeklaagd voor deze zesvoudige moord, ook u. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van een deel van uw paspoort, een kopie van uw geboortakte voor en Belgische medische attesten.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert dan wel een schending aan van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch zet op geen enkele wijze uiteen waarom dat zo zou zijn. Dit klemt des te meer nu de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om de verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De verzoeker brengt in het verzoekschrift kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat hij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de artikelen 48/3 -met daarin besloten een verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève- en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.2. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is, op grond van de volgende motieven :

“Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde in twee aanklachten vermeld te staan, maar uw kennis van deze aanklachten was dusdanig beperkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst zou u aangeklaagd zijn voor de ontvoering van uw vriendin. U wist niet onder welke artikels u aangeklaagd werd en wie wist niet wie de “investigating officer” in deze zaak is (gehoorverslag CGVS p. 10). Hoewel u beweerde dat zaak werd doorspeeld naar een rechtbank in Rajbari, wist u niet naar welke rechtbank juist. U gevraagd wat deze rechtbank juist met uw zaak gedaan heeft, kwam niet verder dan dat ze de beschuldigde zoeken. U wist niet wie de getuigen waren in uw zaak. Ten tweede verklaarde u aangeklaagd te zijn wegens een zesvoudige moord. Uw verklaringen hierover waren uiterst vaag. Eerst beweerde u dat er verschillende versies van de aanklacht zouden circuleren: soms wordt u wel bij naam genoemd als beklaagde, dan weer niet (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierna bevestigde u dat uw naam in die zaak voorkomt, om het daarna meteen weer te ontkennen, waarna u aangaf dat uw naam er toch in vermeld zou staan (gehoorverslag CGVS p. 8). Wat er nu ook van zij, uw kennis over deze toch wel zeer ernstige aanklacht was dusdanig laag dat er geen geloof meer in gehecht kan worden. Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier het belang van deze mensen in een juridische procedure blijkt, kon u niet aangeven wie de “investigating officer”, de “officer in charge” of de “magistrate” in uw zaak zijn (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet onder welke artikels u beschuldigd werd. U heeft er geen idee van welke juridische documenten al werden uitgevaardigd. U gaf voor beide zaken aan dat u meer zou weten van zodra u de juridische documenten in handen zou hebben. Beide aanklachten werden echter reeds meer dan een half jaar geleden tegen u neergelegd. Wat meer is na het indienen van de ontvoeringaanklacht tegen u verbleef u nog meer dan een maand in Bangladesh. Toch zou u nooit enige stap genomen hebben om meer informatie te bekomen of om uw juridische documenten in handen te krijgen. U gaf aan hiervoor een advocaat nodig te hebben. U had echter zelf nog niet de moeite genomen om een advocaat te contacteren. Dit is een opvallend gebrek aan inzet. U verklaarde dat u dit niet kon doen, daar uw moeder voor u een advocaat moest regelen en zij zou in het ziekenhuis liggen. Echter uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder pas twee maanden in het ziekenhuis ligt, terwijl u al een half jaar in België bent. Indien u enkel via uw moeder een advocaat zou kunnen regelen (een verklaring die weinig geloofwaardig is), dan had u dit al de eerste vier maanden kunnen doen. Uw vraag om meer tijd voor de nodige documenten is dan ook niet meer dan een poging om de procedure te rekken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier steekt, dat het gemakkelijk is om in Bangladesh vervalste documenten te verkrijgen. De vaststellingen dat u geen enkel juridisch document kunt voorleggen dat verband zou hebben met deze twee ernstige aanklachten, en dat u op tot op heden geen enkele moeite heeft gedaan om deze documenten te verkrijgen of om toch minstens wat informatie in te zamelen, breekt de geloofwaardigheid van deze aanklachten volledig af. Er kan dan ook geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Tenslotte dient nog aangehaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute. Deze komt immers weinig doorleefd en stereotiep over. U verklaarde een vlucht van Bangladesh genomen te hebben, waarbij u gebruik maakte van een paspoort, waarvan u enkel wist te zeggen dat het een rode kleur had en dat de foto gewijzigd was (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U kon geen enkel identiteitsgegeven, noch de nationaliteit van het paspoort aangeven. Gezien uw

geringe kennis van uw paspoort, werd u gevraagd wat u diende te vertellen bij een meer dan mogelijke controle. Hierop kon u enkel aangeven dat u een groot risico nam door op deze manier te reizen. Dit risico had echter verminderd kunnen worden door een grondigere kennis van uw paspoort en/ of een achtergrondverhaal. Dat u geen enkel detail van uw paspoort zou kennen, zou gezien het risico dan ook ongeloofwaardig zijn.

U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopies van uw identiteitsdocumenten vormen enkel een begin van bewijs omtrent uw identiteit. Uw medische documenten wijzen er niet op dat u niet in staat was om gehoord te worden door het CGVS. Bovendien kunt u met deze medische attesten nog steeds de geijkte procedure volgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.4.3. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de bevindingen van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen.

2.4.3.1. In hoofde van verzoeker wordt een dermate gebrek aan kennis over de aanklachten die tegen hem lopen vastgesteld dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De bevindingen van de verwerende partij aangaande deze onwetendheden vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van het asielrelaas, nu het precies deze aanklachten zijn die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker wijst er dienaangaande op dat hij verklaarde dat hij ondergedoken leefde ten tijde van de aanklacht(en) en dat het plausibel is dat hij geen of beperkte kennis had van deze aanklachten. Hij verwijst naar 2 pamfletten van Amnesty International waarbij de overheid in Bangladesh zou worden opgeroepen om een onderzoek in te stellen naar de verdwijning van enkele studenten en waarbij de overtuiging heerst dat deze verdwijningen te wijten zijn aan het RAB (Rapid Action Battalion). Voorts vindt de verzoeker het ook aannemelijk dat zijn relatie met een Hindoe vrouw ongewild was door de hem omringende moslims en door de vader van de vrouw, wat heeft geleid tot geweldpleging en een in scene gezette ontvoering en aanklacht door de vader van het meisje. De verzoeker verwijst hiertoe naar een scriptie van professor Amena Mohsin van de universiteit van Dhaka, waarin de religieus georiënteerde spanningen en discriminaties in Bangladesh worden beschreven.

De loutere bewering van verzoeker dat hij ten tijde van de aanklachten ondergedoken leefde, is niet van aard om zijn hieromtrent geëtaleerde gebrek aan kennis te vergoelijken. Van iemand die een oprechte vrees voor vervolging heeft kan immers worden verwacht dat hij niet aflatende inspanningen levert om meer informatie te bekomen over datgene wat hem precies wordt ten laste gelegd en door wie, welke andere personen er nog bij betrokken zijn en wat de stand van zaken is, zodat hij zichzelf in staat stelt om een zicht te krijgen op de gevolgen van de aanklachten en zijn lot in het algemeen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke en geeft daar geen aannemelijke verklaring voor. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde een advocaat nodig te hebben om zijn juridische documenten in handen te krijgen en over meer informatie te beschikken doch zelf niet de moeite nam er één te contacteren -hetgeen in de geschetste omstandigheden veruit onaannemelijk is- en dat hij incoherente verklaringen aflegde over het feit dat hij een en ander enkel kon doen via zijn moeder die gehospitaliseerd was. Verzoekers houding geeft blijk

van een desinteresse in zijn problemen die, in het licht van wat verzoeker precies vreest, onaannemelijk is.

Voorts is het niet volledig duidelijk wat verzoeker met zijn verwijzingen naar de passages van de door hem bijgevoegde rapporten tracht aan te tonen. Met betrekking tot de verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten, pamfletten, een - overigens ongedateerde - scriptie en artikels die op geen enkel moment worden betrokken op de persoonlijke situatie van verzoeker en de vaststellingen in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het louter bijbrengen van algemene informatie omtrent de religieuze en politieke toestand in Bangladesh, kan er hoe dan ook niet toe leiden dat het concrete asielrelaas zoals door de verzoeker aangebracht tijdens de asielprocedure en dat door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden op grond van onaannemelijke onwetendheden over zijn persoonlijke situatie, opeens geloofwaardig zou worden.

In de mate dat verzoeker de rapporten zou bijbrengen om aan te tonen dat de vaststelling dat het in Bangladesh gemakkelijk is om vervalste documenten te bekomen, in combinatie met het feit dat hij geen documenten kan voorleggen, juist een aanwijzing is van zijn goede bedoelingen, dat hij immers de twee aanklachten ook gewoon had kunnen vervalsen, dat het plausibel is dat hij geen kennis had van de aanklachten die tegen hem zouden lopen aangezien ze "lukraak georganiseerd" worden en bijgehouden worden in handgeschreven registers waaruit kan worden afgeleid dat de aanklachten hoogst waarschijnlijk vervalst zijn, of gewoonweg niet bestaan, moet worden gesteld wat volgt :

De verzoeker verwijst naar een rapport en pamfletten van Amnesty International en merkt op dat het niet moeilijk is voor te stellen dat hij door de RAB of de politie gezocht wordt op basis van een vervalste aanklacht of zelfs twee vervalste aanklachten, maar dat verklaart nog niet waarom hij niet op de hoogte is van de inhoud ervan, zelfs al is die vervalst. Waar verzoeker nog stelt dat het ook mogelijk is dat de aanklachten gewoonweg niet bestaan, moet worden vastgesteld dat dit niet strookt met zijn eerdere verklaringen, luidens dewelke hij vermeld zou zijn in twee ernstige aanklachten en dat er zelfs verschillende versies van de aanklachten zouden circuleren, waarin hij eens bij naam wordt genoemd als beklaagde en dan weer niet.

Samengevat kan dan ook worden gesteld dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de vaststelling dat verzoeker geen enkel juridisch document kan voorleggen, hij geen inspanningen heeft geleverd om minstens wat informatie in te zamelen, de geloofwaardigheid van deze aanklachten volledig ondermijnt.

Daarbij komt nog dat verzoekers verklaringen over het document dat hij bij zich had tijdens zijn vlucht uit Bangladesh evenmin geloofwaardig zijn: Verzoeker doet dienaangaande gelden dat het mogelijk en aannemelijk is dat de smokkelaar al de paspoorten in zijn bezit had en dat hij deze niet, of slechts zeer vluchtig heeft gezien, maar komt daarmee op geen enkele wijze tegemoet aan de bevinding in de bestreden beslissing dat het feit dat hij geen enkel noemenswaardig detail van het gebruikte paspoort zou kennen niet strookt met het risico dat verzoeker nam door op deze manier te reizen en waarvan hij ook verklaarde het te erkennen. Indien het al zo zou zijn dat de smokkelaar het document in zijn bezit hield, is het niet aannemelijk dat die verzoeker niet zou hebben voorbereid op eventuele controles om zo de risico's op onderschepping tot een minimum te herleiden. De vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn vluchtroute blijft dan ook onverminderd overeind.

De verzoeker stelt ten slotte dat vervolging op basis van valse aanklachten, en het feit dat zijn ouderlijk huis werd vernietigd omwille van zijn aanstaande huwelijk met iemand van een andere religie, wel degelijk een vervolging uitmaakt op grond van godsdienst in de zin van het Verdrag van Genève. Hij verwijst ook naar 2 rapporten van Human Rights Watch van januari 2011 en januari 2012 en een rapport van Amnesty International van 2011 om aan te tonen dat de Bengaalse overheid de praktijken van de politie en de RAB niet vervolgt zodat de vervolging eigenlijk uitgaat van de overheid zelf. De verzoeker concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat de motieven in samenhang met de overduidelijke situatie in Bangladesh voor hem het voordeel van de twijfel rechtvaardigen.

In wezen doet verzoeker hiermee niets anders dan het herhalen van zijn asielrelaas, dat hierboven al ongeloofwaardig werd bevonden. Niet alleen zijn de rapporten waarnaar verzoeker verwijst niet van

aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, bovendien verdient een ongeloofwaardig verhaal het niet om te worden getoetst aan de voorwaarden tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De kwestie of en hoe de Bengaalse overheden optreden of nalaten op te treden tegen de politie of de RAB, is dus *in casu* niet relevant, een verwijzing naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet derhalve evenmin.

2.4.3.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt de verzoeker, in ondergeschikte orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijkheid heeft kunnen maken. De verzoeker haalt met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijkheid werden bevonden. Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat hij zich bevindt in een situatie zoals geïllustreerd in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Hij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond, aan de verzoeker kan derhalve noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS